

100%

PAARDENGEK

SPIKKELS
OM VAN
TE HOUDEN

Nicolle Christiaanse

kluitman

Nur 283/W061901

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Nicolle Christiaanse

© MMXIX Illustraties: Annemarie Dragt

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hi, Paul Jansen.

Ik ken je niet echt en toch vertel ik je al mijn geheimen. Behalve je naam, weet ik dat je bent getrouwd, in een andere stad woont en hebt getennist. Toch is het altijd nog meer dan jij van mij weet. Jij weet niet eens dat ik besta, ook al ben ik je dochter.

Als jij had geweten dat ik was geboren, papa, had ik dan ook Angel Smidt geheten?

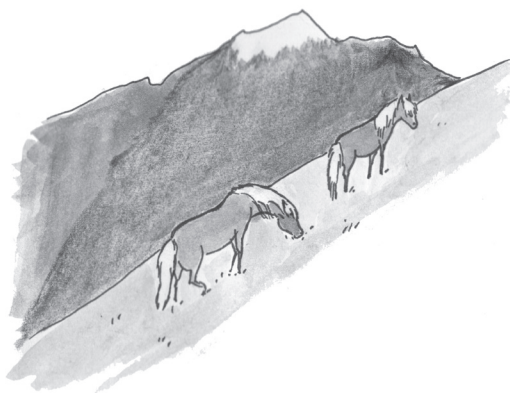
Of Jansen?

Zou ik sowieso wel Angelina zijn genoemd? Misschien had ik dan wel een leuke naam gehad.

Deze naam heb ik van Jiska, jouw vriendinnetje voor één nacht, gekregen. Hoewel ze een prima moeder is, heeft ze geen smaak als het om namen gaat. Anders had ze mijn broertje geen Govert genoemd.

Goof heeft een eigen vader. Eentje die hij goed kent, want Vince is heel vaak bij ons. Ik mag hem graag, maar nog liever zou ik jou leren kennen, papa.

Tante Tirza kan me waarschijnlijk meer vertellen. Zij heeft jou ontmoet op de reünie van de tennisclub. Ze kwam er te laat achter wie je was. Daardoor weet ik nog steeds niet veel meer dan je voor- en achternaam. Ik wil precies van haar horen wat je zei, hoe je keek en alles wat ze zich nog meer herinnert. Maar tante Tirza zit ver weg, in haflinger-land: de bergen tussen Zwitserland en Italië. Daar maakt ze een fotoreportage voor een tijdschrift. Ze heeft beloofd langs te komen zodra ze terug is. Van mij

mag ze nu aanbellen. Ik wacht al dertien jaar op informatie over jou, veel te lang dus.

Ik schrijf dit hangend op mijn bed. Normaal liggen of zitten gaat niet, want alles doet pijn. Vooral mijn rug, want daar ben ik op geland toen Sparkle me gisteravond lanceerde.

Sparkle deed voor het eerst mee in mijn eigen rijles. Ik mocht eindelijk een uur lang op onze knappe nieuwe manegepony rijden. Ik hoopte nog dat hij niet te braaf zou zijn. Nou, dat heb ik geweten!

Het poetsen ging goed, maar tijdens het opzadelen beet hij in mijn arm. Het leverde me een dikke blauwe plek op net onder mijn elleboog. Niemand heeft het gezien en ik wilde Sparkle niet verraden. Ik heb het dus ook aan niemand verteld, behalve aan mijn beste vriendin Eefje. En het ergste moest nog komen...

Zoals meestal hadden we les in de binnenbak. Het eerste half uur was Sparkle nogal sloom. Ineens begon hij lekker te lopen. Zijn stappen werden ruimer en hij begon te dansen. Het was een geweldig gevoel... tot hij veranderde in een rodeopony en ik een zandruiter werd.

In zijn hart is Sparkle een schatje. Hij is een appaloosa, heeft overal spikkels en kan megalief kijken. Maar op hem rijden valt niet mee, want hij heeft geen zin om

manegepony te zijn. Bokken, wegrennen, staken: hij doet het allemaal.

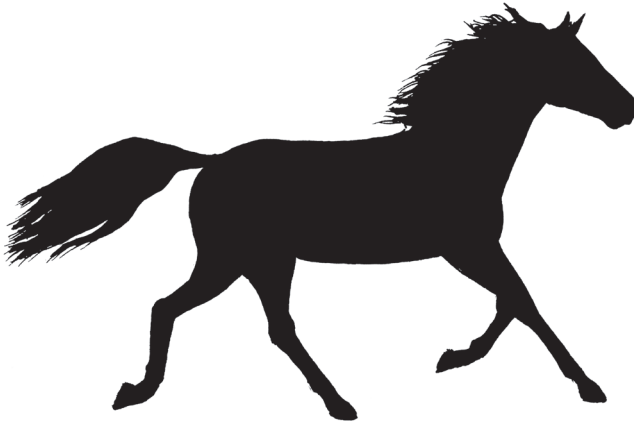
Dom, dom, dom. Wie weet waar hij anders terecht gaat komen.

Eefje en ik doen alles om Sparkle te helpen zich thuis te voelen. We willen heel graag dat hij blijft. De grote vraag is of het gaat lukken. In elk geval was Cas gisteren niet blij met hem en Cas is degene die over Sparkle beslist. Ik hoop dat hij hem nog een kans geeft.

Of Sparkle mag blijven zal ik best snel weten. Wie jij bent, waar je woont en met wie, wat je leuk vindt en wat niet, en al die andere dingen die ik zo graag zou willen weten...

Daar kan ik voorlopig een megagroot vraagteken achter zetten.

DINSDAG

The day after, oftewel de dag om het goed te maken met Sparkle. Hoe zou zijn nacht zijn geweest? Kunnen pony's spijt hebben van wat ze hebben gedaan? Ik denk het niet.

Mijn nacht was slecht. Hoe ik ook lag, ik werd wakker van de pijn. Uit bed komen was een heel gedoe. Het warme water uit de douche verminderde de ellende een beetje. Ik werd chagrijnig van mezelf. 'Genoeg gezeurd. Even doorbijten,' mopperde ik. 'Het gaat echt wel weer over.'

De vraag is wanneer. Ik hoop snel, want ik voel me net een oud vrouwtje. Zolang ik beweeg gaat het wel. Na een tijdje stilzitten (het is meer hangen) is het weer mis.

De blauwe plek is bijna zwart geworden. Die mocht mama echt niet zien, dus trok ik een shirt met lange mouwen aan. Dat ik van Sparkle ben gevallen, heb ik voor de zekerheid ook maar niet verteld. Zoiets kan ik beter voor mezelf houden, stel je voor dat ze op het idee komt dat pony's gevaarlijk zijn. Dan heeft ze een reden om me thuis te houden. Volgens haar ben ik toch al veel te veel op de manege.

De trap af naar beneden was een ramp. Stijf liep ik de keuken in, klaar om het gezeur van mama aan te horen.

Ze zag niks! Ze was te druk bezig met zichzelf. Haar kerstvakantie gaat langer duren dan twee weken. Namelijk tot ze een nieuwe baan heeft gevonden. Hoewel het over een paar maanden pas zover is, kan ze nergens anders meer aan denken. Vandaag was dat een voordeel. Zonder problemen kon ik naar school vertrekken.

Elke les leek veel langer te duren dan vijftig minuten. Ik had nog nooit gemerkt dat de stoelen op school hard zijn. Nou, ze zijn megahard! Een kussentje was welkom geweest.

Ook fietsen was geen pretje, daarom ben ik rechtstreeks uit school naar de manege gegaan. Een omweg langs huis zag ik niet zitten.

Eefje was later uit dan ik. Dus had ik Sparkle voor mij alleen.

Onze appaloosa leek blij om me te zien. Ik deed de staldeur achter me dicht en sloeg een arm om hem heen.

‘Wat was er nou gisteren?’ vroeg ik. Heel zachtjes, want niemand mocht me horen. ‘Zo gedraagt een manegepony zich niet. Straks stuurt Cas je weg.’

Cas twijfelt al van het begin af aan of Sparkle wel geschikt is voor zijn manege. Eefje en ik willen hem overtuigen dat Sparkle nog moet wennen. Tot nu toe lukt dat niet.

Sparkle duwde zijn gespikkelde neus tegen mijn jas. Meestal zitten daar snoepjes in.

‘Verkeerde zak, jochie,’ zei ik. ‘Dit is mijn nette jas voor school.’

School zei Sparkle niks, net zomin als nette jas. Hij hapte in de stof en liet een natte, bruine vlek achter.

Tot zover onze tijd samen, want Annelotte stond voor de stal. ‘Ha, Angel,’ groette ze. ‘Ik dacht al dat ik je voorbij zag komen. Hoe is het met je? Heb je pijn? Ben je stijf?’

‘Ja en ja,’ antwoordde ik. Zelf zou ik er niet over zijn begonnen, maar erom liegen heeft geen zin.

‘Ik weet de beste oplossing tegen spierpijn en stijfheid,’ zei Annelotte.

Of het de beste is weet ik niet, maar het is zeker weten de leukste! Annelottes remedie tegen spierpijn is paardrijden. Niet hard werken, maar lekker meebewegen. Daar had ik niet op gerekend.

‘Ik heb geen rijbroek aan,’ zei ik teleurgesteld.

‘Die heb je niet nodig,’ antwoordde Annelotte. ‘Een spijkerbroek is prima.’ Zij kan het weten. Ze rijdt al haar hele leven en de keren dat ze eraf is gevallen zijn niet te tellen.

Eefje was op tijd om te helpen de mest van Sparkles billen te poetsen. Elke ochtend zit er een nieuwe vlek op precies dezelfde plek.

We hebben met z’n drieën opgezadeld. Annelotte hield Sparkles hoofd vast zodat hij niet kon bijten. Eefje tilde het zadel op zijn rug en ik legde alles recht. Echt helpen kon ik niet, rugpijn is gewoon balen.

Voor de veiligheid ging Annelotte eerst longeren in de buitenbak. Goed plan, want Sparkle ging vet tekeer. Hij bokte en sprong en liep achteruit. Hij draaide zo razendsnel dat hij verward raakte in de longeerlijn. Nadat we hem hadden bevrijd, ging het beter.

‘Je kunt er nu wel op, Angel,’ zei Annelotte na tien redelijk rustige minuten.

Ik voelde mijn maag samentrekken en mijn schouders omhooggaan. Zo voelt angst dus.

‘Vertrouw je mij?’ vroeg Annelotte.

Omdat ik bang was dat mijn stem zou piepen, knikte ik.

‘Oké,’ zei Annelotte, ‘ik beloof je dat het goed gaat. Zodra Sparkle een stap verkeerd zet, laat ik hem stilstaan.’

Met Eefjes cap op mijn hoofd stapte ik op. Beter gezegd: kroop ik erop.

Al na twee stappen voelde ik hoe Sparkle zich onder me aanspande. Ik werd nog stijver. Angst doet rare dingen met spieren.

Annelotte praatte me erdoorheen. Ontspannen... Diep ademhalen... Liedje neuriën...

Eerst voelde ik me nogal dom, maar het hielp echt. De angst verdween en de stijfheid werd minder. Sparkle beweegt heerlijk.

Pas toen ik afstapte zag ik José staan. Samen met een knappe jongen! Later hoorde ik dat het haar vriendje Timo was. José is de grootste bitch van de manege. Dat ze een keer mijn schooltas op de mesthoop heeft

gegooid, zegt al genoeg. Hoe komt iemand die zo onaardig is aan zo'n leuke vriend?

Misschien helpt het dat José niet als een stijf oud vrouwtje zit te neuriën op een pony aan een longeerlijn. Ik zag eruit als een beginner in mijn spijkerbroek en sneakers.

José en Timo leunden tegen de muur en keken naar ons. En natuurlijk hebben ze mijn valse gebrom gehoord, dat kan niet anders.

Meestal doe ik mijn best om geen ruzie met José te krijgen, maar dat lukt niet altijd. Ze is jaloers omdat Eefje en ik mogen helpen met Sparkle. En eerlijk is eerlijk, het is leuk om haar jaloezie erger te maken. Misschien niet erg aardig, maar ik ben geen engeltje. Ook al is mijn naam Angel.

Ik probeerde te vergeten dat ze er waren en draaide mijn rug naar hen toe. Eefje nam de cap weer over. Zij deed het draaf- en galoppeerwerk. Tot slot mocht ik uitstappen.

Geloof het of niet, papa, maar daarna voelde ik me echt veel beter. Het kon me zelfs niet schelen dat José en Timo er nog stonden.

‘Dit ging goed,’ merkte Annelotte op.

‘Echt wel,’ zei ik. ‘Mag hij blijven?’

Annelotte beloofde niks. Het punt is dat haar broer Cas het niet ziet zitten met Sparkle. Hij wil onze knappe ap-paloosa het liefst meteen verkopen.

Annelotte wil hem nog een kans geven. ‘We doen het rustig aan,’ zei ze. ‘Voorlopig geen groepslessen voor Sparkle. Ik wil eerst uitzoeken wat hij leuk vindt en van daaruit verder opbouwen.’

Eefje en ik gaan daarbij helpen. Sparkle moet blijven!

Annelotte had me echt geholpen met mijn stijfheid en angst. Gelukkig kon ik iets terugdoen: haar neefje Bjorn op sleeptouw nemen. Er zit een heel verhaal vast aan zijn logeerpartij. Ik zal het kort houden, papa.

Eerst moet je weten dat Cas en Annelotte zijn opgegroeid op de manege. Toen hun ouders stopten is het woonhuis in tweeën gedeeld. Cas woont aan de ene kant en Annelotte aan de andere. De manege is van hen samen. Hun ouders wonen nu een stukje verderop.

Bjorn logeert bij Cas. Voor langere tijd!

Dat komt zo: na schooltijd hing Bjorn altijd op straat rond. Met verkeerde vrienden. Hij kwam steeds later thuis, had een grote mond en luisterde niet naar zijn moeder. En later ook niet meer naar zijn vader.

Het begon met rotjes gooien en fikkie stoken, maar toen werd Bjorn betrappt met een flesje bier en een sigaret. Van zijn ouders mag Bjorn niet meer omgaan met zijn vrienden. Wat nou eenmaal makkelijker is als je niet in de buurt bent. Hij moet wel gewoon naar school. Elke dag met de bus naar de andere kant van de stad.

Bjorn is net zo oud als Eefje en ik zijn: dertien. Hij heeft rood krulhaar en is stevig gebouwd. Waarschijnlijk is hij megasterk. In elk geval heeft hij brede schouders, die hij constant optrekt.

Zijn versie van het verhaal klinkt anders: 'Ik hou nou eenmaal niet van gamen. Ik ga liever iets doen. Mijn ouders wilden maar één kind en ze hebben me super verwend. Ik krijg altijd mijn zin. Tot nu toe dan.'

Ik moest meteen aan Jean denken. Je weet wel, dat meisje met die shetlander, die nog maar pas bij mij in de klas zit. Zij is ook enig kind. Van haar opa kreeg ze Inky om te leren wat verantwoordelijkheid is. Wat megagood is gelukt. Jean doet alles voor haar shet, zonder hem te verwennen.

Inky is het levende bewijs dat pony's goed zijn voor de opvoeding. De ouders van Bjorn weten dit blijkbaar ook. Zij pakken het meteen stevig aan: niet één pony, maar een manege vol om hun zoon weer op het rechte pad te krijgen.

Bjorn ziet het niet zitten. Hij zei: 'Paardrijden is voor meisjes. Denk maar niet dat ik op zo'n knol ga zitten.'

'Hoefst ook niet,' zei Annelotte. 'Er is hier genoeg werk te doen. Vandaag kun je helpen met uitmesten en de buitenbak doortrekken.'

Tot mijn verbazing zei Bjorn: 'Oké, als ik op de loader mag rijden.'

Eefje en ik gaan oppas spelen voor een jongen van dertien die niet van paarden houdt. Omdat Eefje vier grote broers heeft, ziet zij geen probleem.

Ik wel.

